

[Hanne Reintoft.]

også inden for staten har en del af personalet i henhold til planen fået lønnen reguleret. For alle gælder det, at lønstigningen er udhulet af inflations- og prisstigninger, men særlig hårdt ramt er de faktisk store grupper af mennesker, der er beskæftiget i stat, kommuner og amter, der stadig ikke har set en øre af den lovende lønstigning. Vi er nu midt i april 1970, og disse mennesker har stadig et tilgodehavende hos det offentlige, som det offentlige ganske gratis undlader at betale.

Nu er jeg klar over, at en del af skylden må søges i de vanskelige forhandlinger, der foregår bl. a. med Købstadforening, Sygehusforening osv. Andre steder er årsagen dog — det bliver i hvert fald givet som begrundelse — at man ikke i lønnings- og pensionsministeriet har overkommet at føre de forhandlinger, der må gå forud for indplacering i de nye rammer. Det gælder f. eks. noget som mødrehjælpen, et område, der i forvejen har store personalemæssige vanskeligheder.

Disse mennesker finder det meget urimeligt, at det offentlige tit i forbindelse med vanskelige arbejdsforhold tilbageholder lov-hjemlet løn uden erstatning, specielt sammenlignet med de renter, staten tillader sig at tage, hvis man selv skylder staten penge, f. eks. i skat. Jeg vil derfor anmode ministeren om at undersøge mulighederne for eventuelt ved ekstra personale at gøre en hurtig indsats for at få disse forhold bragt i orden. Jeg tror såmænd regeringen irriterer nok i forvejen.

Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (Hastrup): I et cirkulære af 28. august 1969 til samtlige ministerier har ministeriet for statens lønnings- og pensionsvæsen efter beslutning i ministermøde henstillet til samtlige andre ministerier, at der optages kontakt med lønnings- og pensionsministeriet for at få teknisk bistand herfra, forinden ansættelsesvilkårene fastsættes for personale, der er ansat på tjenstemandslignende vilkår i staten, i de statsunderstøttede institutioner og i de koncessionerede virksomheder, og for hvis vedkommende den pågældende fagminister fastsætter eller godkender disse vilkår. Dette er sket med henblik på, at der i overensstemmelse med

en af folketingets lønningsudvalg i øvrigt herom fremsat udtalelse tilvejebringes den størst mulige koordinering med ansættelsesvilkårene for tilsvarende tjenstemandsansatte personalegrupper i staten, folkeskolen og folkekirken.

I tilslutning hertil har ministeriet for statens lønnings- og pensionsvæsen i et cirkulære af 20. december 1969 til samtlige ministerier meddelt en række almindelige retningslinjer for revisionen af lønvilkårene for det nævnte personale samt for andet personale i staten, der er aflønnet med tjenstemandslignende løn. Efter de angivne retningslinjer er der allerede sket indplacering af store personalegrupper.

Som det fremgår af, hvad jeg her har sagt, er det de enkelte ministerier, der skal foretage lønrevisionen for de personalegrupper, som henhører under deres områder, og dette skal ske efter forhandling med de organisationer, der repræsenterer personalet. Sådanne forhandlinger er i mange tilfælde først påbegyndt nogen tid efter statstjenestemandreformens gennemførelse sidste år.

Jeg kan naturligvis ikke handle uden om de ansættende myndigheder og de organisationer, der repræsenterer personalet, men jeg skal da gerne give fru Hanne Reintoft tilsagn om, at jeg vil drage omsorg for, at de sager, som er eller måtte blive forelagt lønnings- og pensionsministeriet, fremskyndes så meget som overhovedet muligt. Jeg går ud fra, at man i de enkelte ministerier søger at fremme sagerne. De er jo ikke altid lige lette at få til at forløbe. Når fru Hanne Reintoft i sit spørgsmål også nævner de betydelige personalegrupper i amter og kommuner, ligger dette uden for mit myndighedsområde, men det er mig bekendt, at der for tiden føres forhandlinger mellem de kommunale organisationer og de pågældende personaleorganisationer. For så vidt angår personale i mødrehjælpen, kan jeg sige, at forslag herom endnu ikke er modtaget i lønnings- og pensionsministeriet.

Hanne Reintoft: Jeg kan altså forstå, at det i og for sig ikke er lønnings- og pensionsministerens ansvar, at disse ting ikke er bragt i orden. Der bliver ofte i diskussioner på de forskellige statslige arbejdspladser henvist til, at lønnings- og pensionsministeriet ikke har tid. Jeg kan også forstå, at